

Hayalet Çağırarak

Mustafa Yaşar

ardis
kitap

HAYALET ÇAĐIRMAK / MUSTAFA YAŞAR

Öykü 01

ardis
kitap

Sultantepe Mah. Selvilik Cad. No: 26/1

Üsküdar – İstanbul

Tel: (0216) 334 64 15

www.ardiskitap.com

E-mail: info@ardiskitap.com

ISBN: 978-605-68495-3-4

Yayıncı Sertifika No: 42427

Editör: Ahmet Yılmaz

Kapak Tasarımı: Murat Kavak

Sayfa Tasarımı: Zeynep Bilmez

Düzeltili: Dila Er

Kapak Fotoğrağı: Murat Kavak

Birinci Baskı: Haziran, 2020

Baskı ve Cilt: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Őti.

Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok Kat:6

No: 4NB 7-9-11 Topkapı – Zeytinburnu / İstanbul

Tel: (0212) 613 38 46

Sertifika No: 45030

İçindekiler

Hayalet Çağırarak	07
Aydın	17
Sultan	23
Ritüel	29
Boş Kafa	37
Tarık	45
Bodrumdaki Şövalye	59
Aziz	69

“Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk
Hiçbir yere gitmiyor.”

Edip Cansever

Hayalet Çağırarak

Babaannemin sandığında hep bir ağaç yetişiyor sanırdım. Fal bakarken kullandığı koyu kahve sandıktan çıkan çaputlar, düğmeler, kuru dallar ve bakliyat, orada gömülü bir dilek ağacını canlandırırdu zihnimde. Bu ağacın dalları sandıktan hışırtyla koparılır ve ağaç her nasılsa yeni dallar vermeyi de sürdürürdü.

Babaannem, “Baktığım falın olsun,” deyişiyile başlayan her falından sonra bunları yerine koyardı. Bana hiç göstermezdi. Çocuklar bakmazmış. Malzemelerini sandıktan alırken, kapı arasından onu izlediğimi bal gibi bilirdi. Fal boyunca odanın bir köşesinde oturmama da gıkını çıkarmazdı. Fakat, insanları uğurlarken bana da, “Hadi çık oyna sen,” demeyi asla ihmal etmezdi. Makyajını silerken yalnız kalmak isteyen bir tiyatrocucu gibi. Sildiği makyaja veda etmek mi zordu; altından çıkana selam vermek mi? Bunu hiç bilemeyeceğim. Öleli on iki yıl oluyor.

Çalıştığım liman işletmesi de on ikinci katta. Bugün bu rakama mı takmışım ne; yoksa o mu bana? Mesela, bozuk asansör yüzünden on iki katı resmen tırmandım. Aslında iyi de oldu. İş yerimdeki katları bu kadar detaylı ilk defa gördüm. Bu çilehanelerin birbirinden tek farkı hayattaki statüleri. İçleri de buna göre seçilmiş insanlarla dolu. Ve bu insanlar, en büyük çabalarını ortak sırları olan sıkıntılarını gizlemeye harcıyorlar.

On ikinci kata gelince günlük sıkıntı mesaimе başladım. Peki ben buraya nasıl geldim; “Baktığım Falın Olsun”a, kitap planıma ne oldu? Bütün gün bunu düşündüm. Unutalı yıllar olmuş; inanamadım. Kitap yazacaktım ben. Bunun için üniversitede antropoloji okudum: Büyüler, fal ritüelleri, maskeler, dualar, danslar... Bunları araştırarak, çalışacaktım ya?

Babaannem, “Okuyacak benim oğlum,” derdi konu komşuya. “Ne olacaksın?” dediklerinde, uçak mühendisini yapıştırdım. Bunları söylerken elimde, içi köpüklü ayrına dolu, büyük metal bir bardak olurdu. Babaannemin yaptığı ayrına bayılırdım. Aklım bir ara da Fransızca okumaya kaydı. Şimdi bir dil öğretmeni olabilirdim. İyi mi olurdu? Bilmiyorum. Ayağı suya değmeyen şu liman işletmesinde tıklıp kalmasaydım iyiydi.

İşten eve dönerken bunları düşünerek yürüdüm. Kapıya vardığımda arabanın altından bir kedi fırladı. Dalgınlıktan, az kalsın üstüne basacaktım. Kedi beni hiç tınmadı; beni fark etmeden, ağır adımlarla önümden geçti. Onu şaşkınlıkla izledim. Varlığını duyumsamadan geçip giden bu hayvan, bir hayalet gibi hissetmeme sebep oldu. Acaba, gerçekten canlı olmak yerine, kendimi canlıymış gibi hissettirecek şeylerle mi vakit geçiriyorum? Bu ikisi arasındaki farka o an uyandım.

Bu akşam hayalet mi çağırısam? Neden daha önce aklıma gelmedi bu? Kitaplığımda, Güney Amerika’daki büyü ve ruh çağırma ritüelleriyle ilgili bir kitap duruyor. Bu insanların özellikle ruh çağırma ile ilgili otantik bir inanışları var. Yaşayanların da

ruhlarını çağırıp sorgudan geçirebildiklerine inanıyorlar. Hatta kitap, kabiledede kim hırsızlık yapmış ya da kim yalan söylüyor gibi birçok meseleyi bu yolla çözdüklerini anlatıyor.

Yaşayan kişinin ruhuna “undoku” diyorlar. Bizde karşılığı yok; “hayalet” diyelim. Bayılmaları da bununla açıklıyorlar. Bizim “epilepsi nöbeti” dediğimiz durum, onlara göre bedenle ruhun birbirine büyük bir tutkuyla aşık olduğunun işareti. Beden undokusunu öyle çok özlüyor ki, geri gelene kadar onun için çırpınıp duruyor.

Sandıktakilerle bir undoku ayini yapabileceğimi fark ettiğim zaman, bunu neden denemedim? Hayret. Demek ki o zaman ihtiyaç yoktu. Şimdiyse var; hem de çok. Kendimi bir an önce çağırmalı ve sormalıyım: Ben buraya nasıl geldim?

Apartman kapısının paslı anahtar deliğine uzanıyorum. Haftada iki kez silinse de hep tozlu görünen, eski tip taş döşeli merdiveni çıkıyorum. Evim ikinci katta. Aşağılara taşınmaya gururum, üslere cebim elvermiyor. Eve giriyorum. Mutfak lavabosundan hep koku geliyor. Fakat, salonun şekli güzel. Girer girmez kitaplığımı gördüğüm bir düzen de kurdum. Babaannemin evinden çıkan eşyalar, buraya dekore edilmiş izlenimi veriyor. Köşedeki şu ahşap ayaklı büyük lamba, eskilerde (antika denilerek) kim bilir kaç gidiyordu?

Akşam yemeğine geçmiyorum; zaten aç değilim. Şu önemli işi halledeyim. Evi ısıtarak başlamak istiyorum. Ruhum için

değil tabii, bedenim için. Bildiğiniz üşüyorum. Kalorifer yanınca evin havası değişiyor. Evde benim dışımda da bir canlılığın olması acaba, sadece bu etkiden, sıcaklıktan mı ibaret? Bütün gün kaynayan bir çaydanlık, kötü bir sevgiliden iyi midir? Neyse; dikkatimi dağıtmayayım. Şu sandık neredeydi?

Onu küçük odadaki koltuğun altına itmişim. Oradan alıp, salona kadar çekiyorum. Kaldırıp taşıyamayacağım kadar ağır. İçindekilerin ağır olduğunu sanmıyorum; malzemesi böyle. İyi zımparalanmış, sağlam, ağır bir ağaç. Yerde sürüklenirken, kesildiği ormanın kokusunu adeta ardında bırakıyor. Bu sandığı böyle bir saat sürüklesem, ağaçken üzerine konmuş kuşların, yapraklarını kemiren tırtılların, gölgesinde uluyan çakalların seslerini duyabilirmişim gibime geliyor. Sandığın böylesine canlı olması ürkütücü. Şimdi, salonun ortasında; kıvrılıp kış uykusuna yatmış bir hayvan gibi uzanıyor.

Onu açmadan önce, kitaptaki undoku ritüelini bir kez daha okuyorum. Hareketleri, sözleri, malzemeleri ezberliyorum. Sıra tam kapağı açmaya gelmişken kapı çalıyor.

“İyi akşamlar”

“İyi akşamlar”

“Ben alt dairede oturuyorum. Şey için gelmiştim. Çok ağlayan bir çocuk var. Acaba ses sizin daireden mi geliyor? Şikayet için değil..”

“Yok. Burada çocuk yok ki. Hem ben hiç duymadım.”

“Siz isteyken oluyor demek ki. Ben evden çalışıyorum da. Neyse; bu katta hangi dairede çocuk var biliyor musunuz?”

“Bilmem. Kimseyi tanımıyorum.”

“Ya? Yazık. O çocuğu bir doktora falan...”

“Anlıyorum.”

“Yani... Ben de rahatsız oluyorum. Eşim dedi ki: ‘Ben karışmam.’ Ee ben ne yapayım abi?”

“Haklısınız.”

“Sizin isim neydi?”

“Metin.”

“Murat ben abi. Hadi, kusura bakma. Ben gidiyorum. Daha da sormam kimseye. Ne yaparlarsa yapsınlar. Bana ne ya? İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar”

Kapıyı kapatıp salona yürüyorum. Sandığı açıyorum. Dışının canlılığının aksine içi ölümü hatırlatıyor. Her şey fazla-

sıyla eski. Yine de malzemeler hâlâ intizamlı duruyor. Kullanacağım ağaç dallarını sarıldıkları bezden ayırıyorum. İçi boşaltılmış yumurtalar, biri hariç sağlam duruyor. Çatlayan, sanırım bildircin yumurtası. Bana bir de zil lazım. Onu bulmak kolay. Sandığı biraz sallayınca...

Ritüeli bir kez gerçekleştiriyorum. Fakat, hiçbir şey olmuyor. *Bir şeyleri yanlış mı yapıyorum, eksik mi yapıyorum?* diyerek kitaba bakıyorum; her şey tamam. İkinciyi yapıyorum; o da nafile. Bir arkadaşımın, eliyle sarıp hediye ettiği bir sigaram var. İçip, düşünmeye başlıyorum: Ben buraya nasıl geldim?

Birkaç saattir ritüelle uğraşmaktan akşam yemeğini tamamen unutuyorum. Aç karnına içtiğim sigara beni fena çarpıyor. Gidip bir bardak su içiyorum. Ve sonra sandığı karıştırmaya başlıyorum. Babaannemin bir fal defteri var. Gelen insanların arkasından yazdığı notlarla dolu. Belki yüz kere bakmışımdır. Fakat, tekrar okumak istiyorum. Dışı diri içi ölü bu küçük ormana uzanıp, defteri yerinden alıyorum.

Gelen hanımın adı Nilüfer. Oğlu kekeme imiş. Allah şifa versin. Kahve falına baktım. Kurşun döktüm. Biraz da adaçayı verdim, evde yaksın diye.

Gelen hanımın adı Gül. Kızı evde kalmış. Kızı da yanında getirmiş. Kahve falından sonra kilit açtık başında. Günahım varsa Allah affetsin. Kızın pek kısmeti çıkacak gibi değil.

Gelen beyin adı Halil. Kanser olmuş. Allah şifa versin. Benden medet umdu. Teskin ettim. Hastalıktır bu, geçecek dedim.

Gelen hanımın adı Naciye. Aklını anasıyla bozmuş. Ölmüş kadın rüyalarına giriyormuş. Yastığının altına koysun diye akrep iğnesi verdim. Akrep şifadır.

Gelen hanımın adı Zeynep. Torunu kayıpmış. Kızı, Almanya mı dedi Hollanda mı dedi bir yerdeymiş. Kaybolan onun çocuğu. Altı yola açılan bir meydan var dedim. Kızın oraya bu tohumu eksin. Filizler bitmeden oğlu bulunacak. Dedim demesine de o iş bu dünyanın işi değil. Ne ise... Kadıncağının aklını bulandırmadım.

Gelen hanımın adı Handan. Kayınpederinden kalma eşyalar varmış evde. Deli deli şeyler diyor. Atacakmış ama kocası müsaade etmiyormuş. İkna edecek bir şey istedi. Nar kırdım inadı kırılısın diye.

Gelen hanımın adı Servet. Kocası at yarışına mı ne takılmış. Kumarbaz gibi bir şey. Çok para harcıyormuş. Bakla falı baktım. Oğulları olacak.

Şifacı babaannem, fala gelenler dertlerini dökülünce kıyamamış; her birine bir şeyler önermiş. Defteri okurken uyukum geliyor; fakat uyumuyorum. Yarım kalan sigaramı yeniden yakıp ritüeli bir kez daha deniyorum: Üç ağaç dalını, yere, kuş yuvası kurar gibi bırakıyorum. Ortadaki boşluğa

yılan yumurtasını, kuş tüyünü ve zili koyuyorum. Tütsüyü yeniden yakıp dansa başlıyorum. Bu kez başım dönüyor. Koltukların rengi mi koyulaşmış? Dansa devam ediyorum. Sözleri yeniden söylüyorum. Fakat, undokumu ayakta bekleyecek halim yok. Sandığın önünde bağdaş kurup, sırtımı koltuğa dayıyorum. Bekliyorum, epey bekliyorum. Dışarıdan, sarhoş gençler geçiyor. Söylediklerine kulak kabartıyorum. Derken... İşte! Salonun kapısından içeri bir ateş böceği giriyor. Öyle seyrek yanıp sönüyor ki hayal mi gerçek mi emin olamıyorum. Belki de yoktur, dediğim anda ışığı görünüyor. Tamam kesin burada, dediğimde sönüyor. Ayağa kalkıp ona yaklaşmak istiyorum. Bacaklarım külçe gibi. Ateş böceği sandığa doğru uçuyor; defterin üzerine konup bekliyor.

Oturduğum yerde, kalbim heyecandan duracak. Sanki kalbimi duymuş gibi o da yanıp sönmesini sıklaştırıyor. Kalbim hızlı; ateş böceği hızlı. Defterin üzerinde uzun uzun kaldıktan sonra, puf diye yanıyor. Havaya karışan küçücük bir duman kütesine dönüşüyor; külü defterin üzerinde. Bu, “Deftere bak,” mı demek? Şansımı deniyorum. Deftere uzanıp, yeniden bakıyorum. Her sayfada bir isim: Nilüfer, Canan... Bunlar zaten okuduğum isimler; hızla geçiyorum. Fakat, son sayfada mürekkep canlı bir tonda, yeni yazılmış gibi. Dikkatimi çekiyor; okuyorum:

Gelen beyin adı Metin. Buraya nasıl geldiğini soruyor. Burayı anlat bana dedim. Cehennemi anlatıyor. Oğlum dedim

insan önce düştüğü bahçeyi tanımalı. Bir bardak ayran verdim. Güldü garip.

Sonra, sabah ezanında uyanıyorum. Son sayfa defterde yok. Ayranın tadı hâlâ damağımda duruyor.

Aydın

Annem, kendi ömrünün üzerine bir de anneannemin doksan küsur yıllık hayal kırıklıklarını da ekledi ve turşusu kurulmuş hayatlarından artakalan tüm acı suyu beynime boca etti. Bunun üzerinden kaç yıl geçti bilmiyorum. Hayatımın -bu kahrını içime işledikleri- ilk on yılından sonrası epey bulanık. Gün boyunca aklımdan geçen tüm bu düşünceler, kahvaltıda ne yediğim, bahçede duyduğum kuş sesi ve diğerleri... Akşam olduğunda, her şey aklımdan siliniyor. Aniden mi oluyor, sondan başa gibi bir sıralamayla mı? Bilmiyorum. Gece, yalnızca gökyüzüne inen bir karanlık değil benim için.

Elimde plastik bir jilet olduğu halde, hastanenin bahçesinde oturmuş, yaprakların arasından süzülen ışık demetlerini izliyorum. Sevdiğim kelimeler cisimleşseydi, işte böyle görünürlerdi.

Hemşirenin eli omuzumu dövüyor; ona göre bunlar içten, sevecen dokunuşlar. “Doktor seni görmek istiyor Aydın.” Gülümsüyor; fakat, bu daha çok ona itaat etmem için bir dış gösterme. Bugün yüzünde, ne olduğunu henüz çözemediğim bir değişiklik var.

Birlikte, doktorun odasına gidiyoruz. Mavi koridorda biraz beklemeliyiz. Odanın koridora bakan duvarındaki yüksek camdan içeriyi görebiliyorum. Beş öğrenci, kimisi ayakta